

מ"ת (ירושלים) 25122-11-17 - מדינת ישראל נ' חמזה תלחמי

מ"ת (ירושלים) 25122-11-17 - מדינת ישראל נ' חמזה תלחמי מחוזי ירושלים

מ"ת (ירושלים) 25122-11-17

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שמואל ברזילי

נגד

חמזה תלחמי (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד מוסטפא יחיא

בית המשפט המחוזי בירושלים

[28.11.2017]

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא

מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

החלטה

לפני בקשתה של המבקשת להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בת"פ 25065-11-17.

בד בבד עם הגשת הבקשה, הוגש כתב אישום.

כתב האישום, הבקשה

1. א. על פי המפורט בכתב האישום, ביום 25.10.17, סמוך לשעה 13:45, רכב א' ש' (יליד 1967), אזרח מצרי השוהה בישראל במסגרת עבודתו כמהנדס (להלן: "המתלונן"), על אופניו החשמליות בדרך עטרות בירושלים שעל כתפו תיק ובו בין היתר, דרכון מצרי, מכשיר טלפון נייד, כסף מזומן בערך של כ- 2,000 ₪, כרטיסי אשראי ומסמכים נוספים.

ב. באותה עת, נהג הנאשם ברכבו, סיאט איביזה מ.ר. 4068256 (להלן: "הרכב") שרישיונו פקע וללא פוליסת ביטוח בתוקף, בדרך עטרות כשלצידו אדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר").

ג. בהבחינים במתלונן שהאט בנסיעתו, גמלה בליבם של הנאשם והאחר ההחלטה לחטוף את תיקו של המתלונן. הנאשם שנהג ברכב, נצמד אל המתלונן בעוד האחר הושיט את ידו בעד החלון, אחז בתיק, משכו בחוזקה מכתפו של המתלונן והכניסו אל הרכב.

ד. מיד לאחר מכן, עבר הנאשם לנתיב השמאלי, עקף מספר רכבים שנסעו לפניו והשניים נמלטו מהמקום. או אז החל המתלונן לרדוף אחרי הרכב, כשהוא רכוב על אופניו. כעבור כמה מאות מטרים, לאחר שעקף משאית שנסעה לפניו, פנה הנאשם בחדות ימינה והמתלונן בעקבותיו, אז עצר הנאשם.

ה. משהשיג המתלונן את הרכב, ניגש אל דלת הנוסע שליד הנהג, וניסה למשוך חזרה את תיקו לידיו. בסופו של העימות, בעט האחר במתלונן בעד החלון, בעוד הנאשם, תמרן את רכבו לאחור, בכדי להמשיך בנסיעה ולהימלט מהמקום, החל בנסיעה מהירה מהמקום, כל זאת כאשר המתלונן אחז בחלון הרכב ונתלה עליו. כעבור מרחק קצר, שמט המתלונן את אחיזתו ברכב ונפל ארצה בעוד הנאשם והאחר נמלטים מהמקום. כתוצאה מהנפילה נחבל המתלונן.

ו. ביום 6.11.17, במסגרת חקירת הנאשם בגין האירועים המתוארים, ביקש הנאשם מעאדל סוואעד ששהה יחד עימו בתחנת המשטרה, את מכשיר הטלפון הנייד שברשותו. הנאשם טלפן לאימו וביקש כי תמסור לאביו שילך למקום עבודתו וידאג שפרטי רישום הנוכחות במקום העבודה, במועד הרלוונטי לכתב האישום יעודכנו, כדי להקים עבורו טענת אליבי.

ז. העבירות בהן הואשם המשיב הן אלה: שוד - עבירה לפי סעיף 402(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"); שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק; נהיגה ברכב שרישיונו פקע - עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התשל"ל - 1970; נהיגה ללא ביטוח - עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התשל"ל - 1970.

2. בגדרה של הבקשה נטען, כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום, ובין השאר, תיעוד מצולם של חלק מהאירוע וראיות נוספות.

כן נאמר, כי העבירות המיוחסות למשיב ובנסיבות ביצוען מקימות נגדו חזקה כי מתקיימת עילת מעצר על פי סעיף 21(א)(1)(א)+(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המעצרים"). המבקשת ציינה, כי למשיב עבר פלילי הכולל שלוש הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות התפרצות, קשירת קשר לפשע, הפרעה לשוטר, שוד, פציעה בנסיבות מחמירות ועבירות נוספות בגינן נדון למאסר בפועל. כן תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בר-הפעלה בגין עבירות רכוש. כמו כן תלוי ועומד נגד המשיב כתב אישום בעבירות של איומים, גניבה, תקיפת שוטר ועבירות נוספות. בנסיבות אלה, נטען, כי אין תחליף ראוי למעצרו עד תום ההליכים נגדו. תמצית טענות ב"כ המבקשת

3. בדיון בבקשה טען ב"כ המבקשת, עו"ד שמואל ברזילי, כי בתשתית הראייתית שבידי המבקשת אין הפללה או הודעה מובהקת. התשתית הראייתית היא צירוף נתונים שנאספו והובילו למסקנה שהמשיב הוא הנהג ברכב שביצע את השוד. לעניין זה הציג סרטונים שנלקחו משלוש מצלמות של בית ספר סמוך למקום ביצוע השוד, וממצלמות נוספות של אזור התעשייה בעטרות, בהם ניתן לראות את הרכב בצבע לבן, אשר לאורכו בצד הימני פס שחור שהופך לדהוי בדלתו האחורית. כן בדקה המשטרה את סוג ה"טסות" והפנסים של הרכב אשר נראה בצילומים ואלו זהים לאלה של הרכב בו נהג המשיב.

4. ב"כ המבקשת מתאר את אשר נצפה במצלמות הללו כמתואר בכתב האישום, וציין, כי במצלמות בית הספר לא נראית לוחית הזיהוי של הרכב, אולם זו נקלטה במצלמת אבטחה באזור התעשייה, ונקלט מספר הרישוי של הרכב. עוד ציין ב"כ המבקשת, כי כאשר הרכב נתפס, אובחנה מדבקה כתומה בחלק השמאלי של השמשה האחורית, כמו כן צורת הפנסים העגולים הם פנסים ייחודיים, לדברי החוקרים. במצלמות ניתן להבחין גם בהעדרו של הסמל על גבי הרכב.

ב"כ המבקשת הפנה למסמך ובו רשומות שעות הכניסות והיציאות של הרכב מאזור התעשייה עטרות באותו יום (מסמך ל"ז בתיק המשטרה).

לדבריו, הרכב אותר באזור עטרות, ולאחר שנערכת תצפית על הרכב ואיש לא בא לאוספו, המשטרה גררה אותו. המשיב מגיע לתחנת משטרה ומתלונן על גניבת רכבו שאותו רכש לדבריו לפני שבוע. מבדיקה שנערכה על ידי המשטרה, עולה כי הרכב נרכש על ידו כחודש לפני האירוע, ולא כגרסתו השקרית של המשיב.
5. ב"כ המבקשת מוסיף, שגרסתו של המשיב היא, כי במועד האירוע שהה בעבודתו במפעל "דגן בטון" באזור התעשייה בעטרות (להלן: "המפעל"). ברם, מעדותו של מנהל העבודה במפעל עולה שבאותו יום המשיב נעלם בשעות מוקדמות באמצע העבודה, ולעניין זה צירף תכתובת וואטס-אפ בינו לבין אחד מהעובדים בחברה, שבה המנהל שואל היכן המשיב, ונענה על ידי אותו עובד שאינו יודע, שכן המשיב עזב במפתיע את העבודה. כן הפנה לדו"ח הנוכחות בעבודה של המשיב מיום האירוע, ממנו עולה כי עבד שעתים, בניגוד מוחלט לגרסתו של המשיב.

6. ב"כ המבקשת מצביע גם על התנהגות מפלילה מצדו של המשיב. נטען, כי בתרגיל חקירה שנערך לו מתחזה שוטר לעצור נוסף שנעצר זה עתה ומספר למשיב כי טרם נערך עליו חיפוש. בשלב זה מבקש המשיב ממנו את מכשיר הפלאפון שלו, ומתקשר בעזרתו לאמו ואומר לה לומר לאביו לגשת למפעל בו הוא עובד ולומר למנהל שהוא עבד שם כל היום, דבר המצביע למעשה על הזמנה של תיקון לגרסת האליבי. בגין שיחה זו יוחסה למשיב גם עבירת שיבוש הליכים.

7. אשר לעילת המעצר בעבירת השוד - נטען שהנהג הוא השולט בהגעה הסמוכה אל המתלונן, אשר מאפשר את משיכת התיק, הוא זה שמבצע את הבריחה ממקום ביצוע השוד, העקיפה של המשאית וכניסה לאותו נתיב צדדי, אשר בסופו של דבר מגיע לשם גם המתלונן ומתעמת עם שותפו של המשיב.
עוד הפנה לעברו הפלילי של המשיב, למאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו, וכן לכתב אישום נוסף שהוגש לבית משפט השלום בירושלים.

8. על יסוד האמור, כך נטען, סבורה המבקשת שהמשיב הוכיח את הקושי לתת בו אמון, כאשר מעל לראשו מרחף מאסר על תנאי בר הפעלה, כתב אישום נוסף תלוי ועומד, הוא מבצע מעשה שוד ומבהיר את העדר מורא החוק עליו. בנסיבות אלה אין מקום לבחון חלופת מעצר. תמצית טענות ב"כ המשיב

9. לטענת ב"כ המשיב, עו"ד מוסטפא יחיא, המדובר בראיות נסיבתיות לכל היותר, אשר מבקשים להשלים אותן בהסברים של קצין החקירות, ומבקשים מבית המשפט לבחון חזותית בסרטונים את אותו רכב על בסיס הסימנים שניתנו. לטענת ב"כ המשיב, הסרטונים אינם באיכות גבוהה, אלא ברזולוציה רחוקה, ועל אף שהמשטרה חקרה את המשיב כמי שיושב בתוך הרכב, אין יכולת לזהות את האנשים היושבים בו, למעט העובדה שהמתלונן סיפר שמי שישב באותו רכב הוא אדם שמן ונראה עבריין, תיאור שאינו מתאים למשיב.

10. לעניין הראיות טען ב"כ המשיב, כי אלו צריכות להיות קבילות כבר בשלב זה במובן שיכולות להיות מוגשות ללא השלמה של עדות התובע, או הסקה שבית המשפט מסיק ממראה עיניו.
11. ב"כ המשיב מפנה למסמך שאליו התייחס גם ב"כ המבקשת, המתאר את מועדי כניסה ויציאה של הרכב (מסמך ל"ז), וטוען כי על גבי המסמך נוסף כתב יד שאינו ידוע מי כתב, ומכל מקום במסמך זה נראה שהרכב נכנס לאזור התעשייה עטרות בשעה 09:30 באותו יום ואין רישום בדבר יציאתו משם בשעה 11:00, כפי שרשום בדו"ח נוכחותו של המשיב בעבודה.
12. ב"כ המשיב הדגיש, כי אין בידי המבקשת חוות דעת כי הרכב שנצפה בסרטונים הוא אכן הרכב שנתפס ונגרר על ידי המשטרה. עוד ציין, כי מתוך הרכב ומחוצה לו נלקחו מעתקים של טביעות אצבע, אולם נקבע כי אין מעתקים להשוואה.
13. ב"כ המשיב הלין על כי טענותיו של המשיב להימצאותו בעבודה לא נבדקה עד תומה. לטענתו, המשיב ביקש במהלך חקירתו לבדוק את המצלמות במפעל בו הוא עובד, בנימוק כי היה על גג המפעל וכי במקום קיימות מצלמות, והדבר לא נעשה.
14. עוד הוסיף וטען, כי טענת המבקשת שההודעה בוואטס-אפ שנמצאה אצל מנהל העבודה כי המשיב לא היה בעבודה, היא בבחינת עדות שמיעה, שכן מנהל העבודה בעצמו לא בדק אם עובדה זו נכונה, אם לאו. לטענתו, גרסת המשיב היא כי קיימים סכסוכים ותככים במקום העבודה ולא מן הנמנע שהדברים נעשו במתכוון כדי להרע למשיב. אשר לדו"ח הנוכחות נטען, כי אין הסבר כיצד נרשמים הימים ושעות העבודה במפעל. לפיכך, קיימות תהיות רבות בהקשר זה ואין המדובר בנתון שניתן לסמוך עליו במשפט פלילי.
15. בהקשר לטענת ב"כ המבקשת, כי המשיב שיקר בחקירתו בדבר מועד רכישת הרכב, השיב ב"כ המשיב, כי גם אם נמצא מסמך שהרכב נרכש כחודש לפני האירוע, אין באותו מסמך מועד המסירה. זאת ועוד. גם אם המשיב שיקר כאשר אמר שקנה את הרכב לפני שבוע, אזי הוא מצמצם את פער הזמנים ביחס למועד ביצוע האירוע ועל כל פנים לא הוציא את מועד רכישת הרכב מפער הזמנים סמוך למועד האירוע. היינו, בן אם המדובר ברכישת הרכב כשבוע לפני האירוע, ובין אם כחודש לפני האירוע, אין נפקא מינה לכך.
16. ב"כ המשיב הדגיש, כי המתלונן מסר מראש כי לא יוכל לזהות את נהג הרכב ועל אף זאת נערך מסדר זיהוי שבו המתלונן לא זיהה את המשיב. העדר זיהוי זה, כך הטענה, מעלה סימן שאלה האם הראיות לכאורה שלהן טוענת המבקשת הן חזקות, ואם די בקשירת לוחית הזיהוי של הרכב לרכב שברשותו של המשיב.
- עוד הוסיף, כי גם אם שיקר המשיב במה שמסר בהודעותיו, אין הדבר פותר את המדינה מלהביא ראיות קבילות, שהרכב של המשיב היה חלק מהשוד, והמשיב נהג בו. גם אם נניח, לחילופי חילופין, כך נטען, כי הרכב שביצע את השוד אכן היה רכבו של המשיב, ואולם הוא נמנע מלמסור למי מסר את הרכב, אין בעדות זו כדי לקבוע שהוא ביצע את השוד.
17. עוד טען ב"כ המשיב, כי המשטרה ביצעה איכונים לטלפונים ואולם הטלפון של המשיב לא אוכן במקום ביצוע השוד. עוד ציין, כי אמו של המשיב אינה עדת תביעה, אשר תעיד ביחס לדברים אשר נטען כי המשיב אמר לה באותה שיחת טלפון.
18. אשר לגרסתו של המשיב כי רכבו נגנב, נטען, כי קיימים בתיק דו"חות פעולה שהרכב נתפס בכביש 20 במחלף בן-ציון, כאשר גלגליו דקורים ומשם נגרר על ידי המשטרה. המשיב בא להתלונן באותו יום על גניבת רכבו, ולא ברור מדוע צריכה טענה זו להישלל.
19. סופו של דבר, כך ב"כ המשיב, אין בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת האישום נגד המשיב, ולחלופין, קיימת חולשה משמעותית בראיות אלה, ולא ניתן לבסס עליהן מעצר עד תום ההליכים.
20. בהקשר לעברו הפלילי של המשיב, טוען בא כוחו המלומד, כי המדובר בשלוש הרשעות שלא ניתן לומר עליהן שהן עבר מכביד: עבירה אחת בוצעה בשנת 2012 בגינה ריצה המשיב ארבעה חודשי מאסר; עבירת השוד אשר בעברו של המשיב היא משנת 2011, כאשר הוא נשפט עליה בשנת 2016 לשישה חודשים של מאסר; העבירות האחרונות הן משנת 2016, שבגינן נשפט ל-11 חודשים של מאסר בפועל, כולל הפעלת מאסר מותנה; אשר לעבירות האלימות בעברו, המדובר בעבירות ישנות. לשיטת ב"כ המשיב אין בעבר פלילי זה משום לשלול לבחון את האפשרות לחלופת מעצר.
- על פי ב"כ המשיב, התיק הזה ינוהל בוודאות וייקח זמן. מרשו נשוי ולו ילדה בת שנה, ועל כן ביקש לשחרר את המשיב ועתר לבחון חלופת מעצר בפיקוחם של אביו ואמו.
- תמצית תשובת ב"כ המבקשת
21. ב"כ המבקשת השיב לטענות ב"כ המשיב וציין, כי המשיב חוזר בחקירותיו על כך שאף אחד אינו נוהג ברכבו.

22. אשר ללוחות הזמנים של שעות הכניסה והיציאה של הרכב מאזור התעשייה עטרות, הפנה ב"כ המבקשת לכך, כי על פי המסמך המתעד את הכניסה והיציאה מאזור התעשייה עטרות, בשעה 07:23 נכנס הרכב לאזור התעשייה, ששם מקום עבודתו של המשיב, בשעה 09:30 תועד הרכב יוצא מהאזור התעשייה, בשעה 15:00 כניסה, ובשעה 18:00 יציאה. משמע, כך הטענה, כי בין השעה 09:30 ועד השעה 15:00 המשיב נמצא מחוץ לאזור התעשייה, דבר המתיישב עם הטענה בדבר ביצוע העבירה, בסמוך לאזור התעשייה ולא בתוכו.

המסגרת הנורמטיבית

23. על פי סעיף 21 (א) ו- (ב) לחוק המעצרים, בשלב הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים על בית המשפט לבחון האם קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה, האם קמה עילת מעצר, והאם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שהפגיעה בחירותו של המשיב תהיה פחותה.

הלכה היא, כי בשלב המעצר אין בית המשפט בוחן כל ראיה כשלעצמה ועליו לבחון את המכלול ולהעריך עד כמה, ברמה הלכאורית, יש בראיות שנאספו כדי לבסס סיכוי סביר להרשעתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו (בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 133 (15.4.1996)).

דיון והכרעה

ראיות לכאורה

24. אכן, חומר הראיות שבידי המבקשת בעיקרו ראיות נסיבתיות בלבד, שכן המשיב לא זוהה על ידי המתלונן כמי שנהג ברכב, והמשיב גם לא זוהה על ידי המצלמות אשר תיעדו את הרכב שביצע את השוד. אולם, העובדה כי המדובר בראיות נסיבתיות בלבד, אינה שוללת אפשרות של מעצר עד תום ההליכים, מקום בו מצטרפות הראיות הנסיבתיות לכדי מסכת של ראיות לכאורה, המעמידות סיכוי סביר להרשעה (בש"פ 991/99 מדינת ישראל נ' משה קנילסקי (17.2.1999); בש"פ 1466/04 אהרון זדה נ' מדינת ישראל (26.2.04) והאסמכתאות שם); בש"פ 7129/15 מדינת ישראל נ' גפני (18.11.15) פסקה 16 והאסמכתאות שם).

זאת ועוד. בשלב זה כאשר בוחנים את הראיות הנסיבתיות, יש להתמודד עם השאלה האם מכלול הראיות הנסיבתיות מוביל לתמונה מרשיעה ברורה, או לכל הפחות מקים סיכוי סביר להרשעה, או שמא גם אם יינתן מלוא המשקל לכל הראיות הנסיבתיות, לא ניתן יהיה ולו ברמה של סיכוי סביר - להרשיע את המשיב (בש"פ 4844/13 שמעון קופר נ' מדינת ישראל (25.7.13) כב' השופט נ' הנדל).

25. תיק החקירה של המשטרה הוגש לעיוני. כאמור, הרכב הנצפה במצלמות אשר ממנו בוצע השוד של המתלונן הינו רכב מדגם סיאט בצבע לבן, אשר לאורך צדו הימני פס שחור אשר הולך וזוהה בדלתו האחורית של הרכב. רכב זה נראה במספר מצלמות של בית ספר סמוך למקום ביצוע השוד, וכן במצלמות הכניסה לאזור התעשייה בעטרות. כן זוהה במצלמות האחרונות מספר הרישוי של הרכב. מסתבר, כי המדובר ברכבו של המשיב, המודה בחקירתו כי הרכב שהוצג לו בתמונות הוא רכבו (הודעה מיום 8.11.17 בשעה 14:00, ש' 83 - 87; הודעה מיום 6.11.17 בשעה 10:23, ש' 103 - 114). לעניין זה, אין משמעות אם הרכב נרכש כשבוע לפני ביצוע השוד, כגרסת המשיב באחת מהודעותיו, או כחודש לפני כן. במועד ביצוע השוד היה הרכב בחזקתו של המשיב. תלונתו במשטרה של המשיב, כי הרכב נגנב ממנו הוגשה רק ביום 1.11.17, כשבוע לאחר אירוע השוד. בתלונה זו מסר, כי באותו יום לא מצא את רכבו והפעם האחרונה בה ראה את הרכב היתה "אתמול" בשעה 19:00 בערב(הודעת המשיב מיום 1.11.17, שעה 08:13, שורות 1-18).

26. עוד נמצא בהודעותיו של המשיב, כי משנשאל האם מישהו אחר נוהג ברכבו, השיב כי אף אחד אינו נוסע ברכב (הודעה מיום 1.11.17, שעה 08:53, שורה 243 - 244), ובהמשך "אני לא נותן את האוטו לאף בן אדם" (שם שורה 261). ובהודעה נוספת - "אף אחד לא נוסע ברכב שלי" (הודעה מיום 4.11.17, שעה 10:42, שורה 39).
27. אשר לגרסתו של המשיב כי שהה במקום עבודתו. בגיליון הנוכחות בעבודה נרשם שביום 25.10.16 המשיב "עבד שעתים". אכן, אין במסמך זה רישום בדבר השעות בהן נכח בעבודה. במזכר מיום 5.11.17, נכתב על ידי פקד נדב קוגן, כי שוחח עם עומר, המנהל בבטון דגן, אשר מסר לו כי המשיב התחיל לעבוד בערך שבוע עד 10 ימים לפני כן, וכי ביום 25.10.17 המשיב עבד משעה 07:00, עבד כשעתיים וקצת, ועזב בערך בשעה 11:00. לשאלת קצין המשטרה השיב עומר, כי הוא בטוח שהמשיב עזב את המפעל בין 11:00 ל- 12:00 לא מאוחר יותר. עוד מסר מנהל העבודה, כי הוא זוכר את היום הזה, כי התווכחו עם המשיב על כך שהוא הולך אחרי שעתים. עוד מסר עומר לקצין המשטרה, כי הוא קיבל הודעה בשעה 10:56 שהמשיב כבר יצא מהמפעל ולא נמצא (ראו גם חילופי המסרונים המתועדים בתיק המשטרה). ואכן, בשעה 11:00 נצפה במצלמות האבטחה רכבו של המשיב יוצא מאזור התעשייה. ויוזכר, השוד בוצע מחוץ לאזור התעשייה בשעה 13:45.

28. יצוין, כי במהלך חקירותיו של המשיב, ולכך אף הסכים בא כוחו, מסר המשיב מספר גרסאות באשר לשעות הימצאותו בעבודה והאם נהג לצאת ממקום העבודה במהלך היום, אם לאו, ואם כן לאילו מקומות נהג לצאת.
29. אשר לשיחה שהתבצעה בין המשיב לבין אמו. בתיק החקירה קיים מזכר מיום 6.11.17 של רס"ר מאלק אסעיד, ובו נרשם כי האזין לשיחה שביצע המשיב מטלפון נייד שנתן לו וביחה זו התקשר המשיב לאמו וביקש ממנה "שאבא שלו ילך למפעל שבו הוא עובד, ושיגיד למנהל שלו שחמזה עבד כל היום ביום רביעי, ושהמנהל טעה בגרסה שלו, ולכן חמזה מבקש מאבא שלו שיגיד למנהל שילך למשטרה וישנה את הגרסא, ושיבדקו שם מצלמות שהוא כן היה שם ביום רביעי. ושביום שלישי זה היום שהוא עבד בו רק שעתים והלך, ולא יום רביעי. בתחילת השיחה הוא דיבר עם אמא שלו אך לקראת סוף השיחה הוא דיבר עם אבא שלו ואמר לו את אותם הדברים כמו שהוזכר לעיל".

30. השאלה אותה יש לשאול בשלב זה היא האם הראיות הנסיבתיות מוליכות בשלב הזה בהכרח למסקנה הגיונית אחת? לטעמי, בבחינת מכלול הראיות, התשובה היא חיובית.

31. אכן, אין ראיה ישירה כי המשיב הוא זה שנהג ברכב בעת ביצוע השוד, אולם מכלול הראיות - כאשר המדובר ברכבו של המשיב; עמידתו על כך שאין הוא נותן לאחר לנהוג ברכבו (ויוזכר, כי תלונתו על כך שהרכב נגנב ממנו, הוגשה למשטרה רק כשבוע ימים לאחר אירוע השוד); גרסאותיו השונות לגבי כיצד נוהג הוא במהלך יום העבודה, לרבות גרסתו שיוצא הוא ממקום העבודה במהלכה; הרישום בכרטיס הנוכחות של המפעל על עבודה ביום האירוע של שעתיים בלבד בשעות הבוקר; המסרונים כי ביום האירוע הגיע לעבודה אולם יצא בשעה מוקדמת; הסרטונים ממצלמות האבטחה בכניסה לאזור התעשייה בעטרות בדבר כניסת הרכב בשעה 07:23, יציאתו מאזור התעשייה בשעה 9:30 וחזרתו בשעה 15:00; התקשרותו של המשיב לאמו והבקשה כי אביו ילך למקום העבודה וימסור כי נכח בעבודה לאורך כל היום בו נערך השוד, ועוד - מובילות אותי למסקנה, כי קיימות ראיות לכאורה, אף כי נסיבתיות, להוכחת העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום, אשר יש בהן סיכוי סביר להרשעה (ראו: בש"פ 1466/04 הנ"ל, כב' השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן; בש"פ 879/17 פלוני נ' מדינת ישראל (6.2.17) והאסמכתאות שם, כב' השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן).

32. אוסיף, בבחינת למעלה מן הצורך, כי לו היה המשיב מתלונן על גניבת רכבו לפני מועד האירוע, או שהיה מייחס גניבתו למועד שלפני האירוע, ניתן היה אולי לחשוב, כי מישהו אחר נהג ברכב בעת ביצוע השוד. ברם, משמסר המשיב כי הרכב נגנב ממנו כשבוע ימים לאחר האירוע, וכאשר אין אחר שנהג ברכב, אף לגרסתו, מתחזקת מסקנתי, כי המשיב הוא זה שנהג ברכב בעת ביצוע השוד. לכך מתווספת שיחתו של המשיב עם אמו שאמורה לגרום לכך שלכאורה נכח בעבודה בעת ביצוע השוד. עילת מעצר

33. אשר לעילת המעצר והמסוכנות הנשקפת מהמשיב. כאמור, למשיב עבר פלילי, אשר לדעתי מכביד ביותר, ובכלל זה עבירות מהסוג המיוחס לו בכתב האישום. לכך יש להוסיף, כי קיים נגדו מאסר על תנאי בר-הפעלה, היה וירשע על פי כתב האישום, ועוד תיק פלילי שנדון בבית משפט השלום. יצוין, כי קיומו של מאסר על תנאי בר-הפעלה תומך בגישה שלא להיענות לחלופת מעצר (בש"פ 4757/97 עבד ג'מאל נ' מדינת ישראל (8.8.97) כב' השופט יעקב קדמי; בש"פ 7444/14 פואד אלטורי נ' מדינת ישראל (17.11.14), פסקה יז, כב' השופט (כתוארו אז) אליקים רובינשטיין). סיכום

35. על יסוד האמור, הבקשה מתקבלת, ואני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו ב - ת"פ 25065-11-17.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ח, 28 נובמבר 2017, במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.